

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/24/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712010702
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712010702.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Dany Wänkeovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. mája 2014 v Žiline, o odvolaní obžalovaného B. G. proti rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/80/2012 zo dňa 26.11.2013, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného B. G. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný B. G. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. za použitia § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., § 127 ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Za toto konanie mu bol podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 8 mesiacov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení. Písomným podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 14.1.2014, odvolanie prostredníctvom obhajcu odôvodnil. Podstatou odvolacích námietok obžalovaného je jeho tvrdenie, že svedkovia W. J. a M. Q., o výpoveď ktorých súd prvého stupňa oprel svoj odsudzujúci rozsudok, viackrát preukázateľne nehovorili pravdu. Zhodne vypovedali, že sa mal na chodbe Okresného súdu Prievidza pri rozvodovom konaní vyhrážať poškodenému Q., že mu ublíži, že ho zabije. Dokonca sa mal eskorte, ktorá ho predvádzala vytrhnúť a rozbehnúť sa oproti M. Q.. Nepravdivosť uvedených výrokov preukazuje poskytnutie informácie z väznice Ilava, podľa ktorej nik z prítomných predvádzajúcich príslušníkov nezaznamenal, že by sa mal počas eskorty na pojednávanie niekomu vyhrážať alebo narušovať priebeh eskorty. Ďalej uviedol, že podľa tvrdení svedkyne-poškodenej J. sa jej mal vyhrážať listami, ktoré posielal z výkonu trestu. Z priloženého súdneho spisu Okresného súdu Prievidza a z fotokópií jeho listov nič také preukázané nebolo. Pokiaľ ide o dotknutý skutok poškodení zhodne uvádzajú, že telefonický hovor mal ukončiť poškodený Q. zložením telefónu, pričom zo správy spoločnosti Kontel, s.r.o. aj podľa správy väznice Ilava vyplýva, že hovor bol ukončený tým, že mu došiel kredit. Uvedené skutočnosti sponchyňujú dôveryhodnosť týchto svedkov, pričom pri povahe trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, kde skutok sa mal stať prostredníctvom telefonátu, pri ktorom na jednej strane hovoru bol on a na druhej strane poškodení, má podľa jeho názoru dôveryhodnosť týchto svedkov kľúčový význam. Okrem toho po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku sa obhajobe podarilo zabezpečiť dôkaz preukazujúci nepravdivosť tvrdení poškodených priamo vo vzťahu k údajnému skutku, ktorý sa mal stať 8.6.2011 vo vlaku z Vrútok do Prievidze. V danom prípade osobný vlak mal v čase telefonického hovoru, ktorý je presne časovo ukotvený na 15:25:58 hod. až 15:28:19 hod. stáť v Železničnej stanici Príbovce. Svedkovia uviedli, že počas cesty vlakom, a to presne o 15.26 hod. v čase, keď vlak odchádzal zo Železničnej stanice Príbovce zazvonil mobilný telefón. Z priloženej informácie ŽSR, ako aj z pripojenej kópie elektronického dopravného denníka vlaku 7505 vyplýva, že tento vlak mal dňa 8.6.2011 meškanie v Príbovciach 7 minút

a do stanice Príbovce prišiel až 15.35 hod. Z uvedeného vyplýva, že svedkovia nehovorili pravdu. Na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2013 navrhol, aby si súd vyžiadal z väznice Ilava správu, či mu boli zadržané nejaké listy v roku 2009, v ktorých sa mal vyhrážať poškodenej J.. Tento dôkaz súd prvého stupňa bez ďalšieho vykonať odmietol. Rovnako súd odmietol vykonať dôkaz vyžiadaním si správy telekomunikačných spoločností o tom, koľkokrát svedok Q. menil telefónne číslo, keď tvrdil, že si ho kvôli nemu menil viackrát, a podľa jeho informácií používa stále rovnaké telefónne číslo. Obžalovaný poukázal tiež na nepriamy ospravedlňujúci dôkaz získaný výpoveďou svedka O. J., ktorý si na konkrétnu vec, t.j. na predmetný telefonický hovor pre odstup času už nepamätal, no neutkveto mu v pamäti, že by sa mal niekomu telefonicky vyhrážať. Svedok potvrdil, že všetky hovory z väznice musia byť vopred schválené pre konkrétne telefónne číslo, pričom uviedol, že hovory sa zo zákona nenahrávajú. V ďalšej časti odvolania obžalovaný popísal podmienky, ktoré je potrebné splniť na uskutočnenie telefonického hovorov z väznice. Pri splnení uvedených podmienok a za daných okolností by bolo nanajvýš absurdné, aby spáchal trestný čin tak, ako je tento popísaný vo výrokovvej časti rozsudku. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zák. sa vyžaduje, aby išlo o vyhrážky takej intenzity a kvality, že dôvodne vzbudzujú obavu o život a zdravie iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. Poškodená J. tvrdila, že jej strach z neho je podvedomý, pretože je recidivista. Poškodený Q. uviedol, že ho videl predtým v živote trikrát. Tieto skutočnosti nemôžu postačovať na jeho trestnoprávnu zodpovednosť za skutok právne kvalifikovaný podľa § 360 Tr. zák. Odvolaciemu súdu navrhol vykonať listinný dôkaz priložený k odvolaniu, t.j. prečítať informáciu ŽSR, a rovnako zotrval na návrhu na vykonanie dokazovania, ktoré predniesol na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2013. Tieto dôkazy usvedčujú poškodených z nepravdy. Tiež zotrval na návrhu na vykonaní konfrontácie s poškodenými W. J. a M. Q.. Podľa neho prvostupňový súd nemal dôvod na odmietnutie ním navrhnutých dôkazov, nakoľko tieto by spochybnili výpovede poškodených. Preukázali by, že svedkovia nehovorili pravdu, a boli by dôkazom o jeho nevine. Opakovane tvrdil, že pri povahe stíhaného skutku, kde proti sebe dôkazne stoja len dve protichodné tvrdenia, kedy pri hodnotení dôkazov je potrebné uveriť jednému z nich, je podľa jeho názoru nevyhnutné pre dôsledné hodnotenie výpovedí svedkov zaoberať sa pravdivosťou všetkých ich tvrdení. Obžalovaný tiež namietal procesný postup súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2013, keď opatrením sudcu bol podľa § 262 Tr. por. vylúčený z pojednávacej miestnosti po dobu výsluchu svedka Q.. Svedok preukázateľne nevypovedal pravdu aj bez jeho prítomnosti. Podľa jeho názoru takýmto postupom súdu prvého stupňa boli porušené jeho základné a ústavné práva obhajovať sa sám. Pokiaľ dôvodom aplikácie § 262 Tr. por. bola skutočnosť, že svedkovi má hroziť z jeho výpovede nejaká ujma, takúto ujmu nemal súd ničím preukázanú, pretože sám svedok Q. uviedol, že ho videl predtým len trikrát a otázne je, prečo súd takýto postup nepoužil aj v prípade svedkyne J.. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Príslušný prokurátor, ani poškodení sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadrili.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný i jeho obhajca trvali na dôvodoch podaného odvolania i na návrhu v ňom uvedenom. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo. Prihliadal pritom i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, avšak je nedôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci a procesný postup, ktorý ho viedol k odsudzujúcemu rozsudku bol správny a zákonný. Krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku prvostupňový súd rešpektoval všetky základné zásady trestného konania, najmä zásadu zákonného procesu zakotvenú v § 2 ods. 7 Tr. por., zásadu práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., a tiež i zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por. V odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. poukázal na dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, poukázal na skutočnosti, ktoré považoval za dokázané a stručne, ale presvedčivo vysvetlil akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, a prečo dospel k odsudzujúcemu rozhodnutiu. Tiež uviedol ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a prečo nevyhovel jeho návrhom na vykonanie

ďalších dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú usvedčujúcu dôkaznú reťaz, z ktorej možno vyvodiť bezpečný záver, že skutok uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa stal, tento je trestným činom a spáchal ho obžalovaný B. G..

Právna kvalifikácia tohto skutku ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., § 127 ods. 5 Tr. zák., aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa uvedených zákonných ustanovení. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku týkajúce sa otázky viny obžalovaného a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

S odvolacími námietkami obžalovaného B. G., ktoré prezentoval v odvolaní prostredníctvom obhajcu, sa krajský súd nestotožnil. To, že odvolateľ hodnotí vykonané dôkazy inak ako súd prvého stupňa ešte neznamena, že záver o jeho vine, ktorý vyvodil okresný súd, je nesprávny a nezákonný. Jeho nespokojnosť s vyhodnotením vykonaných dôkazov a tiež jeho vlastné predstavy záverov, ktoré by mali vyplývať z dokazovania vykonaného pred prvostupňovým súdom sú síce prejavom jeho práva na obhajobu, ktoré vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 9 Tr. por., avšak s týmito jeho obhajobnými tvrdeniami sa dostatočne a vyčerpávajúco vysporiadal okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd pri plnení preskúmvacej povinnosti nezistil, že by okresný súd pochybil v procese hodnotenia dôkazov, a nezistil ani pochybenia v právnom závere, ktorý prvostupňový súd z vykonaných dôkazov vyvodil. Tiež treba odvolateľovi pripomenúť, že odvolací súd nemá povinnosť odpovedať a reagovať na každú námietku odvolateľa, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmvava v odvolacom konaní.

Za takúto námietku považoval krajský súd tvrdenie odvolateľa, že poškodení W. J. a M. Q. viackrát preukázateľne nehovorili pravdu. Ich dôveryhodnosť je spochybnená nielen výpoveďou, ktorú učinili pri podaní vysvetlenia na polícii v Prievidzi dňa 8.6.2011, ale tiež ich ďalšími výpoveďami z prípravného konania.

Tu krajský súd upozorňuje odvolateľa, že vo výpovedi svedka sú dôležité len tie skutočnosti, ktoré majú dôkazný význam, nie závery a úsudky svedka. Hodnovernosť svedka sa neoveruje len niekoľkokrát opakovaním jeho výpovede, ale vysvetlením a odstránením všetkých nejasností, ktoré sa vyskytujú v týchto niekoľkých výpovediach. Na pravdivosť výpovede však môže vplývať viacero skutočností. Proces vytvárania svedeckej výpovede totiž prebieha v troch fázach: vnímanie určitej skutočnosti, jej zapamätanie si, a schopnosť ju reprodukovať. V každej tejto fáze môže dôjsť k určitým posunom vo vnímaní schopnosti si zapamätať určitú udalosť, i v schopnosti ju reprodukovať. Na svedeckú výpoveď má vplyv aj to, ako sa o udalosti všeobecne hovorí. Svedok o nej počuje rôzne verzie, ktorými sú potom ovplyvnené aj jeho predstavy o tejto udalosti. Svedecká výpoveď môže byť teda nepresná, neúplná alebo skreslená, a to aj vtedy, keď má svedok dobrú vôľu a chce vypovedať pravdivo. Podozrenie z možnosti nepravdivej svedeckej výpovede prichádza do úvahy najmä vtedy, ak sa zistí motív a príčiny, ktoré by svedka mohli viesť k nepravdivej výpovedi.

Svedkyňa W. J. a svedok M. Q. boli vypočutí dňa 24.2.2012 za prítomnosti obhajcu, a následne na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2013. V podstatných bodoch vypovedali zhodne. V rozhodnom čase cestovali vlakom z Martina do Prievidze. Počas cesty im dvakrát zazvonil mobilný telefón. Volal obžalovaný, vyhrážal sa im, že im fyzicky ublíži, že ich pozabíja a že ich počká, že je už z basy vonku. Svedkyňa J. uviedla, že obžalovaný sa jej vyhrážal už i v minulosti. Fyzicky ju napadol i počas manželstva. Z vyhrážok obžalovaného mali strach, a preto hneď v Prievidzi po vystúpení z vlaku, išli podať na políciu trestné oznámenie. Svedok M. Q. na hlavnom pojednávaní uviedol, že kvôli obžalovanému sa museli trikrát sťahovať, pretože sa ho báli, že k nim príde a ublíži im. Uviedol, že má zdravotné problémy, v dôsledku ktorých je na plnom invalidnom dôchodku. Konajúci samosudca po zvážení všetkých okolností postupom podľa § 262 Tr. por. vylúčil obžalovaného z pojednávacej miestnosti na čas výsluchu svedka M. Q. na hlavnom pojednávaní. Následne výsluch svedka bol vykonaný zákonným spôsobom, a obžalovanému bola daná možnosť k výsluchu svedka sa vyjadriť, teda jeho právo na obhajobu bolo zachované. Svedok M. Q. uviedol, že poškodená J. je jeho družka, majú spolu dieťa. Jemu sa obžalovaný vyhrážal už i predtým, a to na súde v Prievidzi. Má z obžalovaného

strach, takých ľudí sa bojí. Uviedol, že po telefonáte s obžalovaným sa báli ísť domov. Hneď po vystúpení z vlaku išli na políciu v Prievidzi. Prespali u príbuzných. Tam sa zdržali 3 dni. Urobili to z dôvodu, že sa obžalovaného báli. Je invalidný dôchodca, má problémy so srdcom. Svedok O. J. sa ku konkrétnemu skutku vyjadriť nevedel. Vo výpovedi popísal vo všeobecnosti pravidlá, za ktorých dochádza k uskutočneniu telefonického hovoru odsúdených. Tiež uviedol, že telefonické hovory sa nezaznamenávajú. Uskutočnenie telefonického hovoru bolo objektívne potvrdené správou Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Ilave. Podľa tejto hovor bol uskutočnený v čase o 15:25:58 hod. v trvaní 12 sekúnd, a v čase 15:27:16 hod. v trvaní 63 sekúnd. V prvom prípade bol hovor ukončený vzdialeným odpojením, zložením volajúceho, a v druhom prípade vyčerpaním kreditu volajúceho. Záznamy hovorov sa nenahrávajú a ani nearchivujú. O pravdivosti tvrdenia poškodených svedčí i dopis obžalovaného zo dňa 8.10.2009, a tiež zápisnica z konania o rozvode manželstva vo veci 7C/181/2009. Zo záznamu Obvodného oddelenia PZ Prievidza je zistiteľné, že dňa 8.6.2011 o 18.00 hod. sa na políciu dostavili W. J. a M. Q. za účelom podania oznámenia o priestupku. Všetky tieto vykonané dôkazy vo vzájomnej súvislosti korešpondujú s výpoveďou svedkyne W. J. a svedka M. Q., a utvárajú ucelenú reťaz dôkazov, z ktorých vyplýva nepochybný záver o tom, že skutok popísaný vo výrokovvej časti tohto rozsudku sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný B. G.. Svedkovia v podstatných bodoch vypovedali zhodne a pravdivo. Z ich správania bezprostredne po skutku, keď okamžite po vystúpení z vlaku išli vec oznámiť na políciu, a tiež z ich správania počas hlavného pojednávania, možno bez pochybností vyvodiť, že z vyhrážok obžalovaného mali strach o svoj život. V tejto súvislosti treba odvolateľa poučiť, že v prípade právnej kvalifikácie tohto skutku, t.j. nebezpečného vyhrážania, ide o verbálny delikt a vyhrážky, ktoré obžalovaný v rozhodnom čase proti poškodeným použil, mohli u nich reálne vyvolať dôvodnú obavu. Formulácia použitá v ustanovení § 360 Tr. zák. pritom hovorí o možnosti spôsobenia dôvodnej obavy, nie o jej spôsobení, a použitý spôsob vyhrážania zo strany obžalovaného v rozhodnom čase za daných okolností takúto obavu u poškodených mohol nepochybné vyvolať.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní vytýkal prvostupňovému súdu, že nevykonal dôkazy, ktoré navrhol vykonať, a tieto potom v odvolaní opakovane uvádzal a navrhol vykonať i ďalšie dôkazy, krajský súd poznamenáva, že postup okresného súdu a dôvody, pre ktoré prvostupňový súd odmietol vykonať obžalovaným navrhované dôkazy zodpovedá zákonu. Išlo o okolnosti nepodstatné a bezvýznamné. Argumenty, pre ktoré súd prvého stupňa postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkazy, sú podložené dôkaznou silou iných vykonaných dôkazov, a krajský súd sa bez výhrad stotožňuje s takýmto procesným postupom. Rovnako ako súd prvého stupňa i krajský súd má za to, že dôkazná situácia v predloženej veci bola tak jednoznačná a presvedčivá, že o vine obžalovaného bolo možné rozhodnúť aj bez vykonania týchto dôkazov.

S ohľadom na uvedené výroky o vine obžalovaného B. G. je správny a zákonný. Správne zistené skutkové zistenia okresný súd podradil pod zodpovedajúce zákonné ustanovenie, a právnu kvalifikáciu konania obžalovaného okresný súd zrozumiteľným a vyčerpávacím spôsobom odôvodnil. Krajský súd považuje tieto právne úvahy okresného súdu za správne a s týmito sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd preskúmal i správnosť a zákonnosť výroku o treste, ktorý bol obžalovanému uložený a zistil, že okresný súd postupoval v súlade so základnými zásadami ukladania trestov zakotvenými v § 34 Tr. zák. Obžalovaný má od roku 1994 v odpise registra trestov 15 záznamov o odsúdení pre rôznu trestnú činnosť. Zjavne ide o osobu, ktorá nerešpektuje zákon a opakovane sa dopúšťa trestnej činnosti. Dokumentuje to aj to, že žiadny doposiaľ mu uložený trest nevedol k jeho prevýchove a náprave, a všetky uložené tresty sa minuli svojim účinkom a na obžalovaného nemali žiadny vplyv. Z danej situácie je potom potrebné naplniť účel trestu aspoň z hľadiska jeho generálnej prevencie, a teda odradenia iných od páchania trestných činov a ochrany spoločnosti pred prípadnými ďalšími kriminálnymi aktivitami obžalovaného. Trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a osem mesiacov, ktorý bol obžalovanému súdom prvého stupňa uložený, je trest uložený v zákonnej sadzbe upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.. U obžalovaného bola zistená jedna priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák.. V danom prípade bola možnosť mu uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od 16 mesiacov až na 3 roky. Napriek tomu, že obžalovanému bol uložený trest v zákonom určenej sadzbe, odvolaciemu súdu sa javí tento trest, najmä s prihliadnutím na osobu obžalovaného, ako mierny. Odvolanie vo veci podal iba obžalovaný, a krajský súd musel rešpektovať zásadu zákazu zmeny k horšiemu, a pri absencii odvolania prokurátora nemohol obžalovanému uložiť trest prísnejší. Pokiaľ okresný súd rozhodol o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, postupoval v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák..

Vzhľadom na uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.